

Мевляна Джааледдин

Руми

Стани
озгдало

АНУГРАХА

A decorative border with a repeating floral and vine motif in a light beige color, framing the central text area.

Стани озледало

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Мевляна Желаледин

Руми

**Ѓ т а н и
о з л е д а л о**

*Мевляна Джелаледин Руми
Стѐни огледало*

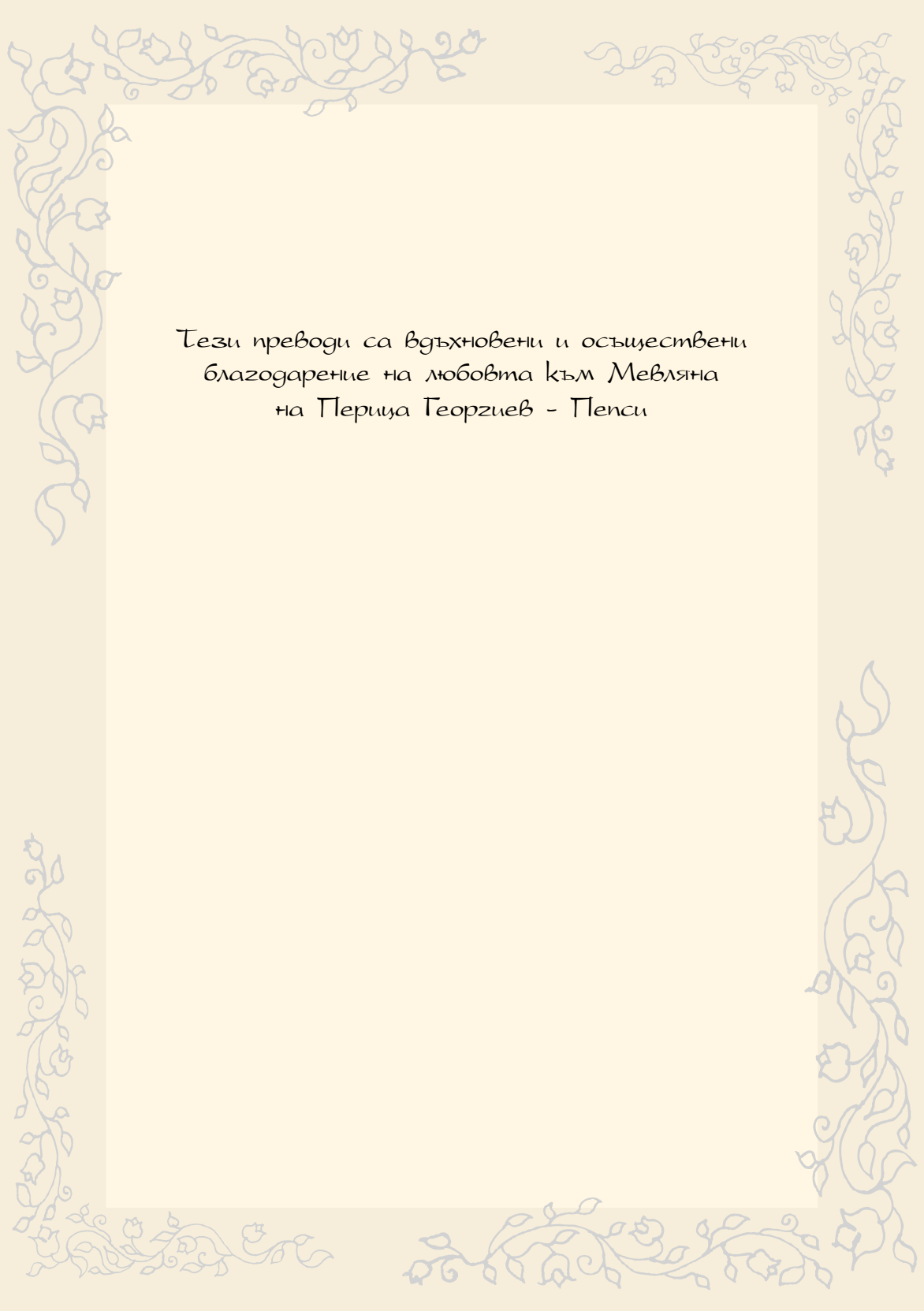
*Второ редактирано и допълнено издание
© 2011*

*Превод от английски език
Здравко Стѐнев*

*Коректори
Жаклин Спасова-Бобева
Марцела Миленкова*

*Художествено оформление
Творческо пространство „Пандуранга“
www.panduranga.wfo-hi.org*

A decorative border made of light blue floral and vine motifs surrounds the central text. The motifs include stylized leaves, small flowers, and scrolling vines, creating a delicate frame around the page.

Тези преводи са вдъхновени и осъществени
благодарение на любовта към Мевляна
на Перица Георгиев - Пенси

Терминология

В своята любов към Бог суфите навлизат в дълбоки мистични изживявания, различни от което и да е изживяване от ежедневието. Опитвайки се да предадат своя опит, мистиците са си послужили с метафори. Така с годините се е оформил символичен език, с който те олицетворяват състоянията на мистичните си преживявания, за да ги направят по-достъпни за обикновените хора.

Най-често използваните символи в суфи поезията са посочени тук. Ако срещнете непозната дума, може да намерите кратко пояснение в края на книгата.

Възлюбен - Бог възприеман като близък приятел и любящ спътник.

Бриз, вятреци - Живото-даряващият дъх на Възлюбения.

Иззаряне - Болката, която следва процеса на духовен растеж и пречистване.

Пустиня - Живо на съзнание, свързано с изживяване на пустота.

Пиянство - Да си обхванат от любов към Бог. Чувство на божествен екстаз.

Градина - Метафора за красиво и хармонично състояние на съзнанието.

Коса - Божествената игра на илюзията, мрежата на възприятията.

Убиване - Унищожение на егото и на ограниченото отъждествяване. Отнася се най-вече за привързаността към физическото тяло.

Сватбена нощ - Изчезването на егото и единението на душата с Бог.

Славей - Душата, която възпява Бог.

Вино - Нектарът на любовта, божествено опияняващото присъствие на Възлюбения.

Крал, Приятел - Бог, Възлюбеният.

Океан, Море - Вселената, необятната божествена мистерия.

Перла - Сърце отворено, изпълнено с любов.

Роза - Красотата на Бог. Ароматът на розата символизира присъствието на Бог.

Луна - Озарен, просветлен ум.

Виночерпец - Душата, Бог.

Дреха - Тялото.

Въведение

Суфите са мистиците на исляма. Всеки порядъчен мюсюлманин очаква да види Бог след смъртта си, но суфите са нетърпеливи. Те искат Бог сега - момент след момент, ден след ден, в този живот. И те са готови да преминат през практиките, които правят това възможно.

Има три вида съюз с божественото, които са известни в почти всяка религиозна традиция, като и трите присъстват в суфизма. Един от тях е екстазът. Той се състои в издигане на душата извън тялото и пренасянето ѝ в по-висше ниво на съзнание, което се отличава коренно от нашето ежедневно състояние. Суфите почитат своите екстатични преживявания, но хората се отнасят към тях като към духовни пияници, понеже тяхното опиянение от Бог ги отделя от обикновения свят.

Вече хиляди години суфизмът предлага път, по който човек може да напредва към големия край - себerealизацията или реализацията на Бог. Суфизмът е път на любовта, път на посветеността и път на знанието. Не съществува систематичен подход към учението на суфизма и не всички учения на суфизма могат да бъдат предадени с думи. Мъдростта на суфизма може да бъде открита в истории, поезия, изкуство, калиграфия, ритуали, практики, танцови движения и молитва.

Суфизмът често е определян като път, който предлага и двете - начална точка и крайна точка. Целта на суфизма е премахване на всички воали между човека като индивид и Бог. Вървейки по този път, човек може да постигне познание за Реалността. Бог е крайната реалност, а не този осезаем свят на многообразието.

За да разберам суфизма, трябва да разберам мистицизма. Тръската дума „мисейн“ - „да затвориш очи“ е и корен на думата мистерия; целта на мистицизма не може да бъде постигната чрез интелекта или по обичайни начини. В основата си мистицизмът е любов към Абсолюта, Единната реалност, наричана също Истина, Любов или Бог. Класическото определение на Сарадж за суфизма гласи: Суфите са хора, които предпочитат Бог пред всичко друго и Бог предпочита тях пред всички останали.

За суфите не само любовта, но и себепознанието води към познание на Бог. Суфи мъдрецът Ал-Тазали казва: „Истинското себепознание се състои в познаването на следните неща: Какво си ти в себе си и откъде си се появил? Къде отиваш и с каква цел се мотаеш наоколо? В какво се състоят истинското ти щастие и нещастие?“ Много капани - истински и въображаеми - ни правят неспособни или дори нежелаещи да търсим това вътрешно знание.

Историците обикновено описват суфизма като мистичното сърце на исляма и свързват началото му с появяването на ислям - около девети век. Според много суфи обаче основните истини на суфизма лежат във всяка религия. Основните на мистицизма включват външните форми на религиозна практика, както и живот, основан на морални и етични принципи. Корените на дървото на религията са основани върху религиозни практики и възгледи, които са фокусирани върху външното поведение. Клоните на дървото са мистицизмът и духовните дисциплини, които разширяват индивида към Безкрайното. Плодът на дървото е Истината или Бог. В този универсален смисъл суфизмът е съществувал преди исля-

ма. Преди Пророка Мохамед религиозният закон бил мъртъв в арабския свят и хората били изгубили своето разбиране за етика и морал. Без външната практика на религиозен закон и морални принципи не можела да съществува вътрешната практика на суфизма. Установяването на външна практика на религиозен закон и морални принципи създадо климат, в който суфизмът можел да се развива и да процъфтява. Суфизмът не е различен от мистицизма, който е в сърцето на всички религии. Както реката, която минава през много страни и от всяка държава е обявена за нейна собственост, но все пак тя е една и съща, мистицизмът навсякъде има една и съща цел - директно преживяване на Бог.

Този, който практикува суфизъм, е наричан суфи, дервиш или факир. Суфи има няколко значения на арабски език, включително „чист“ и „външна“. Първите суфи носели прости външни наметала като допълнение на тяхното търсене на вътрешна чистота. Дервиш е персийска дума, идваща от думата „дар“ - врата. Тя се отнася към тези, които вървят от врата на врата. Много дервиши ходели от къща на къща, молейки за храна или милостиня. Тя означава също някой, който е на прага между съзнателност за този свят и съзнателност за божественото. Факир е арабска дума за беден човек. В суфизма това не се отнася за тези, които са бедни на земни блага, а за тези, които са бедни духовно, т.е. тези, чиито сърца са бедни на привързаност към нещо друго, освен към Бог. Те осъзнават, че без Бог нямат нищо, не могат да направят нищо, без Бог те самите са нищо. Те не разчитат на нищо друго в този свят, освен на Бог.

Отваряне на сърцето

Любов. За великия суфи учител и поет Руми любовта е единствената сила, която може да надмине границите на разума, противоречията на знанието и отделеността на нормалното съзнание. Любовта, която той изживявал, не била само сетивна, а към всички неща, към самото творение. Любовта е продължително разширяваща се способност, която кулминира в сигурност, в разбирането за това, че няма нищо в този свят или в следващия, което да не е и двете - обичано и любящо.

Ти си измислил тези „аз“ и „ти“, за да може
да играеш играта на обожание със самия Себе си,
така че всички „аз“ и „ти“ да станат една душа
и накрая да се потопят във Възлюбения.

Руми

Възприемането на Бог като Възлюбен, общо за християнските и за суфи писанията, идва от директно преживяване. Шейх Музафер е писал: „Есенцията на Бог е любовта, а суфи пътят е път на любовта. Любов е - във всичко да виждаш това, което е добро и красиво. Тя означава да учиш от всичко, да виждаш даровете на Бог и щедростта на Бог във всичко. Тя е да бъдеш благодарен за всяка божия благодат.“

Суфите казват, че, насочвайки своята енергия в любовта си към Бог, те получават отклик, обичани са в отговор, точно както в лична връзка любовта изнася на преден план или събужда любовта в другия. В суфизма се казва, че, ако направиш две стъпки към Бог, Бог ще ти чака към теб. Любовта носи влюбения до съюз с Възлюбения.

Аз прекарах живота си,
дадох сърцето си и очите си по този начин.
Мислех, че любовта и Възлюбения
са две неща различни.
Знам сега, че те са едно и също.
Аз виждах двете в едно.

Руми

В определена точка по пътя на любовта Бог се пресяга и започва да ни помага, привличайки търсещия към божественото присъствие. Когато това се случи, борбата се превръща в предаване, чрез което човек се пробужда. Шейх Музафер обяснява:

“Очите на дервиша, който е истински влюбен, не виждат нищо друго освен Бог, неговото сърце не познава друго освен Него. Бог е омото, с което той вижда, ръката, с която той държи, езикът, с който той говори. Не е ли влюбен, той ще умре. Ако сърцето му е празно от любов дори и за момент, дервишът не би останал жив. Любовта е животът на дервиша, неговото здраве, неговата утеха. Любовта съсипва дервиша, кара го да плаче, съюзът с Бог го кара да цъфти, носи му живот.”

Пътят на суфизма не е път на оттегляне от света, а път на търсене на Бог, съчетан с динамична активност в света. Действието в света дава възможност за духовен растеж, за изява на любов, съзнателност, щедрост и непривързаност. Подходът на суфите е определен от шейх Музафер: „Дръж ръцете си заети със задълженията си в този свят, а сърцето ти заето с Бог.”

Сърцата ни се вледеняват, защитават се срещу страданието, с което ние всички се облъскваме в този свят. С помощта на посветен учител и искрени братя и сестри по пътя ние можем да ги размразим.

Любовта, служенето и състраданието ни помагат да отворим отново сърцата си и да се приближим до Бог. Най-великото служене, което можем да извършим, е да помогнем за излекуването на наранените сърца на другите. Ръцете ни са направени, за да вдигнем тези, които са паднали, да извършим съзидателните дела на тези, които страдат от изпитанията на този свят. Шейх Музафер казва също: „Мила дума или поглед смекчават сърцето ти, нараняваща дума или действие затварят или втвърдяват сърцето ти.“

Съществува мъдрост на сърцето, съвсем различна от мъдростта на главата. Главата може да бъде подведена от външния вид, а мъдрото сърце вижда отвъд външните форми, във вътрешната реалност. Както един суфи учител обяснява суфизма: „Всеки може да научи външните форми на молитви и обожание. Суфизмът се стреми да оформи сърце, което може да се моли.“

Историята и поезията, които следват, развиват именно мъдростта на сърцето. Нека думите им докоснат и нашите сърца.

Биография

На 30 септември 1207 година в град Балх, намиращ се на земите на днешен Афганистан, в семейството на най-известния по онова време учен и мистик, султан на теологичното знание, Бахедин Велед, се ражда момче. То получава името Мохамед Джелаледин и израства в среда на учени и мистици на исляма. Джелаледин бързо печели възхищението на всички със своята интелигентност и винаги се радва на компания. Понякога той отивал в медресето на баща си, сядал в някой ъгъл и с дълбока концентрация слушал думите му. Внимателно анализирал всяка дума и понякога учудвал присъстващите със своите детски, но невероятно мъдри въпроси. Близки приятели на Бахедин Велед обучавали Джелаледин на науки и философия.

По това време армията на Чингиз хан достигнали границите на Балх, оставяйки след себе си изгорелите развалини на местата, откъдето преминавали. Когато новините за това достигнали до Кхорасан, хората започнали да се изселват с кервани към земите на запад към Иран и Анадол, тогава наричана Рум. Бахедин Велед решил да напусне Балх завинаги и един пътък, след молитвите, събрал малкия си керван, взел книгите си и най-необходимите неща и поел на път. Цялото му семейство заедно с най-близките му ученици били с него. По това време Джелаледин бил на десет години, но вече бил млад учен със зрялост, необикновена за дете на тази възраст. Поради известността на Бахедин керванът бил посрещан навсякъде с почит и грижа и не след дълго пристигнал в Багдад. Там семейството на Велед се установило в медресето и по време на престоя им в Багдад султанът на знанието изнасял беседи и водел молитви.

След кратък престой в града керванът на Бахедин Велед потеглил към Коня, минавайки през Мека, Медина, Иерусалим и Дамаск. След дълги месеци на път през пустините керванът спрял в Ларенде, където смирът на града построил медресе в чест на Бахедин Велед и го поканил да се установи там. Младият Мевляна присъствал на всички беседи на баща си и учел по цели дни и нощи.

През пролетта на 1225 година със скромна церемония Джелаледин се оженил за Тевхер Хатун, дъщеря на най-близкия ученик на Бахедин Шерифедин Лала. Скоро след сватбата, единствената съпруга на Бахедин Велед починала, последвана от по-големия брат на Джелаледин, Мохамед Аладин. Но Бог, който ги взел, знаел и как да дава - родил се първият син на Мевляна, Султан Велед, а след него и вторият син - Аладин Челеби. Тези деца дошли като успокоение на болката от смъртта на майката и брата на Мевляна. Той нарекъл първото дете с името на баща си, а второто с името на брат си.

През 1228 година новината за установяването на Бахедин Велед в Ларенде стигнала до турския султан Аладин Койкобад, който бил крайно недоволен от това, че смирът на Ларенде не го е осведомявал по-рано за присъствието на личност като Велед в града. Той поканил семейството на Велед да дойде да живее в Коня. Баха Велед приел поканата и същата година той, семейството му и неговите ученици се преселили в Коня. Там на Бахедин Велед, султана на знанието на исляма, било отредено да живее само две години. Той починал на осемдесет и пет годишна възраст на 12 януари 1231 година. След смъртта му неговите ученици и последователи се събрали около Мевляна като единствен наследник на баща си.

Мевляна все още не вярвал, че е готов да наследи мястото на човек като неговия баща. Той получавал знанието си за истината от баща си и сега жаждата му за още знание била неудовлетворена. Той бил неспособен да направи каквото и да било без Баха Велед. По това време в Анадола пристигнало още едно слънце на просветлението, Сеид Бурханедин от Тирмиз. Той също бил ученик на Баха Велед и щом научил за смъртта му, отпътувал за Коня, за да се грижи за обучението на Мевляна. Той станал шейх на Мевляна и първото нещо, което направил, било да го затвори в една стая за четиридесет дни усамотение. Всеки ден го научавал на нещо, всеки ден той разкривал мистериите на божествената истина една след друга. След това Сеид изпратил Джелаледин да учи в медресетата в Алепо и Дамаск, които тогава превъзхождали всички останали. Първата година той останал в Алепо, а втората прекарал в Дамаск. След завръщането му в Коня, Сеид завършил обучението му в мистицизма и така неговата роля в живота на Мевляна приключила.

Един ноемврийски ден през 1244 година, връщайки се от медресето, където изнасял беседа, на пазара в центъра на града Мевляна срещнал странстващ дервиш, който изцяло променил живота му. Той бил известен като Шамс от Табриз. От този ден нататък Мевляна избухнал във възторг и изоставил всякакви норми и правила, наложени от религиозния или обществен морал. Той се отдал на любовта и на духовното общуване, забравяйки за своите светски задължения. Той се срещнал със своя муришд, духовен водач, който запалил огъня на просветлението в него. Шамс разкрил на Мевляна екстаза на сема, танца на дервишите: „Да танцуваш сема е да избягаш от съществуването, да изпиташ вечна радост наред с преходното.“

Затваряйки се за дълги периоди, Шамс и Мевляна не допускали никого до себе си. Това породило ревност в учениците на Мевляна и в техните очи Шамс се оформил като враг, лишаващ ги от присъствието на учителя им. С времето клюките и завистта на хората растели. През март 1246 година това достигнало критична точка и Шамс напуснал незабелязано града. Когато Мевляна влязъл в напуснатата от Шамс стая, той почувствал дълбока празнота в сърцето си. За известно време той спрял неподвижен, без да пророни и дума. Изчезването на Шамс наранило Мевляна до дълбините на душата му. Той се затворил в стаята си и изгарял в огъня на горчивината от тази раздяла. От пламъка, който го обзел, потекла поезия, призоваваща завръщането на Шамс. Поеми, изпълнени с емоции и тъга, изпълвали сборник след сборник. Така Мевляна станал Мевляна.

Той многократно изпращал хора да търсят Шамс, да наблюдават, дали не идва вестител с писмо от него. Стоял се като восък, кожата му избледняла до прозрачност. И тогава, слава на Бог, дошли новини от Шамс. Мевляна незабавно изпратил сина си Султан Велед да го открие и придружи отново до Коня. Султан Велед отпътувал за Дамаск и там открил Шамс, на когото той искрено се възхищавал. През месец май 1247 година Шамс се завърнал при Мевляна. Радостта на Джелаледин била неопишуема, отново започнали сбирките за сема, посещавани от най-големите мистици по онова време. Сема танцували всеки ден на едно или друго място в града. Сега Мевляна бил по-зрял и екстатичен, отколкото преди заминаването на Шамс. Те отново се затваряли в медресето за дълги периоди, танцувайки сема и общувайки помежду си.

Мевляна бил осиновил момиче, Кимия Хатун, която израснала като негова ученичка и била дълбоко навлязла в мистицизма. Нея той предложил за съпруга на Шамс, надявайки се това да попречи на Шамс да напусне отново града. Шамс не можел да му откаже и те се оженили през зимата на същата година. Скоро след това Кимия Хатун починала и хората в града отново се настроили срещу Шамс, твърдейки, че смъртта ѝ е следствие на суровото поведение на Шамс към нея. Той се затворил от мъка в стаята си и единствената му утеха била присъствието на Мевляна, който отново ден и нощ не го напускал. Нова вълна на завист и омраза се надигнала в града и през една нощ на декември 1247 година седем ученици на Мевляна устроили засада в двора на къщата му.

Никой не знае със сигурност какво се е случило тази нощ. На сутринта седемте ученици лежали в безсъзнание на земята, а на входната алея имало няколко капки кръв, вероятно от Шамс. Никой вече не го виждал.

Мевляна бил вече оформен, напълно свършен. Той никога не усетил отново вкуса на раздялата, тъй като вътрешно се бил слял с Шамс. Той се превърнал в река от опияняващото вино на божествената Любов. Един вулкан избухнал и изпълил сърцата на хората с любов и божествено пиянство. Сладостта на думите му омайва всички търсеци души от онези времена до днес.

През 1258 година нова светлина се появява на хоризонта в живота на Мевляна. Това бил Челеби Хюсамедин, който, подобно на Шамс, не се отделял от Мевляна. Самият Джелаледин казва, че в лицето на Челеби вижда стотици хиляди като Шамс.

Един ден, докато се разхождали покрай поток, течащ през градините на Мерам, Хюсамедин предложил на Мевляна да напише творба с духовно значение и наставления. Мевляна извадил лист хартия от гънките на тюрбана си и го подал на Челеби. "Прочети го!" - казал му той. Челеби прочел първите редове:

Чуйте тръстикова та флейта
и историята, която тя разказва,
как пее за раздялата:
Откакто отрязаха ме от стъблото
моят плач съзри докара на жени и мъже.
Сега търся сърце
от копнеж отворено с разкъсване,
болката да сподели на тази ми любов.
Всеки, който бил е
отделен от своя източник,
копнее да се завърне в този съюз.

Това било началото на несравнимите Месневи или куплети с духовно значение, най-известната книга за суфизъм, състояща се от шест тома. Челеби записвал, а Мевляна диктувал. Това се случвало навсякъде, докато вървят или почиват, на пазара или в баните. Мевляна диктувал без почивка, понякога с дни и Челеби винаги бил до него, записвайки тези думи на върховна мъдрост. В завършения си вид на персийски език Месневи съдържат 25 618 куплета.

По-късно и другите творби на Мевляна се оформили, най-често записвани от неговите разкази, които се лесели из устата му в поезия или проза. Фихи Ма-Фих била записана от разговорите на Мевляна със Сюлейман Перване, емир на Селдџукската империя.

На 7 юни 1292 година Фатма Хатун, съпругата на Султан Велед, родила момченце, първия внук на Мевляна. Мевляна разпознал в него светлината на всички мъже на мъдростта и като подарък му дал името Джелаледин Емир Ариф. Този негов внук е и основателят на дервишкия орден Мевлеви и става известен като Хазрети Ариф Челеби. Мевляна живял само година и половина след раждането му.

През декември 1273 Мевляна се разболява и на 17 същия месец напуска тялото си. По времето на вечерната молитва новината за смъртта му се разпространила и из града се разнесли викове и плач. В деня на погребението в Коня се събрали толкова хора, колкото градът не бил виждал преди - султани, емири, учени, имами, свещеници, араби, турци, хора от всякаква класа, раса и религия се събрали в този ден. Мюсюлмани, християни, евреи и зороастрийци чели своите молитви. Този божествен лъч бил обичан от всички и признат от всички за божествен учител или Мевляна.

Свят без граници

С всеки дъх звукът на любовта
обзражда ни
и ние сме на път
към дълбините на пространството,
без да се разсейваме.
Били сме в орбита и преди
и ангелите ние познаваме.
Отново нека да отидем там Учителю,
понеже това е нашата земя.
И все пак ние сме отвъд всичко това
и повече от ангели сме.
Навън, отвъд дуалността,
ние имаме свой дом и той Величие е.
Тази материя чиста
различна е от този пращен свят.
А що за място е това?
Някога ние слязохме долу,
скоро ще се върнем.
Ново щастие ни навестява,
докато работим,
предлагайки живота си.
Мохамед, бижутото на света,
избран водач е на кервана ни.
Сладостта, що във вятъра долавяме
е от уханието на косите му,
и блясъкът на мисълта ни
е от светлината на неговия ден.

Лицето му веднъж
накара луната да се раздели на две.
Тя не може да понесе lika му,
но пак щастлива бе -
тя, която го прие смирено.

Позледни в сърцето си и виж
разделящата се луна във всеки дъх.
След като това видение си имал,
как може все още да сънуваш?

Когато вълната на "не съм ли?" удари
тя разбива кораба на тялото.
Когато корабът отново се сломил,
тогава на съюза ще е времето.

Човекът като морска птица
е произлязъл от океана на душата.
Земята не е
последно място за почивка
за птицата родена от морето.

Не, ние перли сме в този океан,
всичките живеем в него
и ако не бе така,
защо биха пристизали
вълна след вълна?

Това е времето на съюза,
времето на вечна красота.
Това е времето
на щастие и нежност,
то океанът е на чистотата.
Дојде вълната на даряването,
ревът на морето е тук.

Утрото на щастието зазори.
Не, това е божията светлина.
Чие лице нарисувано е тук?
Кой е този шейх или пък принц?
Кой е този древен интелект?
Всичко това са само маски...
И единственият лек е
на душата кипящият екстаз.
Има извор на бодрост в главата и очите,
не в телесната глава,
но в друза една – духовна.
Много от тези чисти глави
бяха разпилени в пръстта.
Различавай едната от другата!
Нашата истинска глава е скрита,
докато другата се вижда.
Отвъд този свят има друг,
който няма зрании.
Остави водната си кожа, братко,
и от нашето буре вино си налей!
На възприятието глинената стомна
има толкоз тънко гърло.
Слънцето показва се от посока на Табриз
и аз казах:
"Тази светлина
е свързана с всичките неща
и все пак отделена е от всичко."

يا حضرت مولانا

Изпразни чашата на своите желания

Към приятели присъедини се
и познай радостта на душата.
Навлез в квартала от руини с тези,
които пият до дъно.

Изпразни чашата на своите желания,
за да не бъдеш опозорен.
Спри да търсиш навън
и започни да гледаш навътре.

Разтвори ръце, ако искаш презръдка.
Счуни земните идоли
и блясъка освободи.
Защо ти е да се обвързваш
с вещица като този свят?
Ти знаеш какво ще ти струва.

А всичко, което оръжията и насилието
могат да спечелят,
са три жалки ястия на ден.
Нощем, когато Възлюбеният идва,
дали от опиянение ще си оклюмал?

Ако затвориш устата си за храната,
ти можеш да познаеш
по-сладък вкус.
Домакиният ни не е тиранин.
Събираме се в кръг.
Седни при нас,
отвъд колелото на времето.

Ето каква е сделката –
дай един живот и получи хиляда.
Спри да ръмжиш като куче
и познай грижата на пастира.
Продължаваш ли
да се оплакваш от грузите
и да жалиш за всичко,
което те ти дължат?
Е, забрави за тях!
Просто бъди в Незовото присъствие.
Защо си заснал във затвор,
когато земята е толкоз необятна?
Не мисли за грузо,
освен за източника на мисълта.
Храни душата, нека тялото гладува.
Избязвай заплетените идеи,
развържи се в по-висш свят.
Ограничи своя говор,
заради вечния съюз.
Изостави живота и света
и намери живота на света.

یا حضرت مولانا

Библио.бг - платформа за електронни книги и списания

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

